

Overweging zondag 15 december 2024, 3^e zondag van de advent jaar C

Zondag Gaudete – Jubel van vreugde.

Sef 3, 14-18a / Fil. 4, 4-7 / Lc 3, 10-18

Het is zondag Gaudete – de zondag dat we ons mogen verheugen.

Eerder deze week riep secretaris-generaal van de NAVO, de heer Rutte, ons op om rekening te houden met een komende oorlog. We moeten ons de komende jaren beter bewapenen, noodpakketten inslaan. Onze vrijheid wordt ondermijnd, de wereldorde zal veranderen. En ondertussen is er armoede in deze wereld, slavernij, geweld, klimaatverandering.

De wereld is donker om ons heen, er is dreiging, angst en verwarring. We zijn als het oude Jeruzalem waar Sefanja om treurt, als een stad die verwoest en geplunderd is. Hoe kunnen we dan hoop houden? *Hoe* kunnen we ons nog verheugen?

Ons verheugen op Kerstmis is een ander soort blijdschap dan het winnen van een loterij, het krijgen van veel cadeautjes of samen eten bij een kerstdiner, hoe fijn dat allemaal ook is. En dat doen we deze dagen; door gezelligheid te ervaren en de ellende buiten ons te vergeten. Door het licht te maken met kerstbomen en buitenverlichting. Door bij elkaar te schuilen en warmte te zoeken.

Maar de boze buitenwereld is geen illusie. Die boze wereld was er vroeger ook – en nu, grommend aan de grenzen van Europa. En toch is God in ons midden. Hij toont ons al zijn liefde.

Door wie willen we ons laten regeren? Door angst of door de Vredevorst?

We mógen ons verheugen!

Midden in de winternacht gaat de hemel open, zingen we straks. In de donkerste nacht wordt het licht. Zingen engelen, wordt Christus geboren, onze Heiland, onze Redder, onze Verlosser. Maar waar? In het verre Bethlehem, tweeduizend jaar geleden? Of hier, en nu?

Kunnen wij ons verheugen op de komst van Christus? Zijn *wij* er klaar voor Hem te verwelkomen in deze donkere wereld? Geloven *wij* dat God in ons midden *is*?

In al onze gebrokenheid brengt God met zijn geboorte in Jezus: heelheid, licht en vrede. Als een kwetsbaar kind, in doeken gewikkeld, is zijn kwetsbaarheid de onze. En Zijn kwetsbaarheid wekt onze liefde. En liefde breekt onze harten open. Zo kan God in ons geboren worden, ons vreugde schenken, ons nabij zijn.

God werd mens met ons, Hij *is* mens met ons. Hij ervaart hoe het is om mens te zijn. Om ONS te zijn. Hoe het is om bang te zijn voor oorlogsdreiging. Hoe het is om geliefden te verliezen, om onterecht veroordeeld te worden.

Ja, er is oorlogsdreiging. Er is klimaatverandering. En ja, we moeten onze mind set veranderen. Maar niet door de wapens te pakken, maar ze om te smeden. Niet door argwanend te zijn naar onze naaste, maar door naar elkaar om te zien. Niet door elkaar naar het leven te staan, maar door goed doen aan elkaar. Niet door militair te worden, maar solidair te zijn.

Solidariteit vraagt een open hart, openhartigheid, omdat God overal kan wonen. Niet alleen waar het leven goed is, maar zeker ook waar angst regeert. Waar Herodes heerst, waar de machtswellustelingen van tegenwoordig heersen. God kent onze angsten en Hij laat ons niet los Hij blijft ons trouw.

Waar angst, afgunst en hebzucht ons afsluiten voor de ander, geeft solidariteit en hartelijkheid ruimte. Daar moeten we op reflecteren. Daar is deze Adventstijd voor. Leren van onze fouten en tekortkomingen, kijken naar onze eigen inbreng. Niet erin blijven hangen, maar ervan leren en verder gaan, in beweging komen.

Dat is wat Paulus en Johannes de Doper ons ook voorhouden: deel eerlijk met anderen, besteel niemand, wees tevreden met wat je hebt. Ga met de ander om zoals je zelf behandeld wilt worden. Of je nu een gewone burger bent, een belastingambtenaar of een soldaat. Wees 'gewoon' oprecht - en vriendelijk. Goed zijn voor een ander geeft innerlijke vreugde en vrede en verruimt je hart.

Want in de naaste is God ook. Hij is in de bedelaar aan wie we een mantel schenken, in de dakloze die we een euro gunnen. Hij is in het kind dat alleen is, de vreemdeling die aan de deur klopt. Hij is in ons eigen hart, waar we bang en gekwetst zijn, met een bezwaard gemoed...

God heeft geduld met onze aarzelingen en vergissingen. Hij breekt niet wat in ons is geknakt. En dooft niet wat in ons nog smeult.

Dat is wat bekering betekent: niet zelfzuchtig alles voor onszelf houden, maar delen met wie het ook nodig heeft. Niet denken in tekorten maar geloven in overvloed. Ons hart niet afsluiten in angst, maar openen in vertrouwen. Zo wijzen we, net als Johannes, naar Jezus. Zo komt Hij, Immanuel, ons tegemoet. God met ons.

Ruimte maken in je hart voor de ander is ruimte maken voor Jezus. Een herberg voor hem zijn. Een plek waar Jezus geboren kan worden, onze Vrededorst. Zodat die plek, je hart, een gastvrije plaats wordt. Een plek van zachte krachten, van vrede en verzoening en gerechtigheid.

Ons voorbereiden op de komst van Christus is van een andere orde dan voorbereid zijn op oorlog. Advent is verlangen, hoop houden, vrede wensen, vrede doen. Jezus is ons noodpakket. Hij verlost ons van de tirannie, van alle afgoden. We moeten ons wapenen met liefde. Met heilig vuur!

Het is bijna Kerstmis. Bereid je hart dus voor. Lap je innerlijke ramen, veeg de spinnenwebben van je angsten weg, laat het licht van Christus vrij naar binnen schijnen. Zo worden we zelf transparant en kan het licht van Christus door ons hart naar buiten schijnen. Zo mogen wij zelf tekenen van hoop zijn!

Midden in de winternacht kunnen we zo blijven geloven in vrede, in licht. Zonder een bron, zonder licht is er immers geen leven. En Jezus is die Bron. Hij is dat Licht. Hij geeft ons leven. En maakt met ons een nieuw begin.

Dat licht wordt nu al zichtbaar op deze zondag Gaudete. Het schijnt al door het donker heen.

Laten we ons daar op verheugen! Amen.